THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
Rev. H. Danhof
Rev. H. Hoeksema
Rev. G. Ophof
G. Van Beek

REFORMED MONTHLY

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscriptions should be addressed to G. Vos, 707 Thomas St., S.E., Grand Rapids, Mich.
Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 524 Eastern Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. I, No. 1 OCTOBER, 1924 Subscription Price $1.50

MEDITATION

JEHOVAH'S GOODNESS

The Lord is good to all.....but all the wicked will He destroy.
Ps. 145: 9a, 20b.

Emphatically, according to the Hebrew original, the poet, who is the inspired author of this psalm, puts it: "Good is Jehovah".

The Lord is goodness essentially.

Apart from any relation to His creatures, conceived all by Himself, in Himself, for Himself, as the absolutely Self-existent, Self-sufficient, Independent One, the Lord is good. His essence is goodness, His eternally adorable Divine Being is only good. Could we enter into the amazing profundity and explore the fathomless depths of His infinite Being, the deepest depths of the incomprehensible divine essence would reveal nothing but goodness.

He is the Light and there is no darkness in Him. He is Truth, Righteousness, Holiness, Purity, Love, Grace, Mercy and Eternal Life, and there is no Lie, Unrighteousness, Defilement, Corruption and Death in Him.

He is Summum Bonum, the Highest Good, not in a mere superlative sense, not in a sense that would compare Him with other goods or goodnesses, that might perhaps be conceived as existing next to Him though in a far inferior degree; but in the sense that He is the Sole Good, that there is no good apart from Him or without Him. He is the ultimate and absolute criterion of all good. He is not good in the sense that He answers to a certain standard of goodness that might be applied to Him, but Himself is the only Standard of all that is called good.

He is good because He is God.

Very perfection in all His adorable virtues.....

Good is Jehovah!

The Lord is good!

And because the very Being of His adorable Godhead is goodness, the Divine Nature in all the glorious attributes thereof is purest perfection and immaculate goodness. Neither is there any reason of want in God why He should need an object unto which to reveal and upon which to lavish His goodness. For as the Triune God He lives from everlasting to everlasting the perfect life of Infinite goodness in and thru Himself. Never there arises from the unfathomable depths of His perfect Essence the slightest thought that is not good, perfect, true. Never the faintest thrill of imperfection there is in the Will of Jehovah. Never the most imperceptible discord there is in His divine feeling. Never there is the tiniest ripple of evil on the stream of life flowing from His divine heart.

No shadow of darkness ever bedims the light of life, perfect and infinite, of the Divine Family. Father, Son and Holy Ghost, each eternally subsisting in the unchangeable Essence of limitless goodness, thinking in the Perfect Mind, willing with the Perfect Will are living in absolute Self-sufficiency an uninterrupted divine life of purest goodness, dwelling in a Light that is never in any wise bedimmed.

Yea, good is Jehovah!

Everlastingly, solely, unchangeably good!

Because the Lord is good, the absolute good in Himself He is also good to all His creatures.

Good is Jehovah to all!

He is the Overflowing Fount of all good.

All the good His creatures ever receive is solely from Him and is only good because He is good, assumes an attitude of goodness to them. He is full of richest benevolence which He lavishes in profuse abundance upon all the wide creation. His goodness profuses the silvery lustre thruout the starry heavens and arranges their marvellous harmony night upon night. His goodness decks the sun with that glorious attire of wondrous gold, day after day. His goodness adorns the lily of the field with purest beauty such as Solomon never possessed and clothes the royal cedars of Lebanon with strength and majesty. His goodness causes the royal eagle to renew its strength as it sweeps the firmament with powerful wing; and fills the mouth of the young raven crying to Him for food. His goodness remembers the roaring lion and the chirping sparrow on the housetop. His goodness clothes the meadows in velvety green and covers the fields with golden grain. His goodness made man a little lower than the angels, adds keenness to his mind and strength to his arm and fills his heart with gladness.

Surely, all the works of His hand speak of His goodness.

Good is Jehovah to all!

Nor is this the last word that is to be said about the goodness of Jehovah.

It may be the last in the estimation of a Natural Religion, that knows of no sin and speaks of no grace.

It might be the last word had Paradise not been lost. There in the midst of that Edenic virgin beauty of creation, in that original state of unmarred perfection, where sin had not dropped her stain and misery had not left her scar and the groan of the sufferer was not heard, — there God's goodness displayed itself simply as goodness, overflowing riches of benevolence, poured upon every creature according to the measure of its capacity.

The single light-beam of God's goodness had not resolved itself into the many-colored rays of His grace, tender mercy and loving kindness in contrast with His holy wrath and faultless justice.

But sin entered. And in the wake of sin came death. And with death followed suffering in all its awful forms, agony of soul and body, pain, sorrow, grief, fear. And the curse of God was pronounced upon the creature and subjected it to vanity; the chilling breath of a good God, maintaining Himself in his goodness over against a sinful world, caused the whole creation to groan and travail together in pain. And even thus the creature made subject to vanity and man in his guilt bending under the cruel scourge of suffering and death are testimonies that the Lord is good and that there is no evil in Him.

But more must be said.

Suffering creation, sin and guilt and misery and death and all the thick darkness from hell only became the occasion for God to manifest His goodness more abundantly. Darkness was employed by Him as a prism thru which to resolve the pure white beam of His goodness into wonderful rays of manifold perfection. First of all there is, on occasion of sin and suffering, the beautiful and rich manifestation of God's wonderful mercy and lovingkindness. His tender mercies are over all His works. Radiating from the cross of God's beloved Son this tender mercy beams its warm glory first of all upon His chosen people whom He loved with love everlasting, with a love that is always first. Upon them He lavishes His tender mercy in the blood pouring from the heart of His only begotten, and in these streams of mercy He cleanses them from guilt, heals them from sin, redeems them from the power of death, comforts them forever for their misery and makes them heirs of a glory unspeakable, of a life incomparably richer, fuller, deeper than ever First Paradise knew. They taste His lovingkindness and tender mercy, speak of it and sing of it, showing forth the praises of Him that called them from darkness into His marvellous light. But even as the awful darkness of sin and misery spread from the first Adam till it enshrouded an entire groaning creation in its horrors, so the glad light of redemption radiates from the Second Adam, falls first upon the elect, thence to spread again over the whole creation. Remembering His groaning creature with bowels of mercy and compassion, the Lord stretches the rainbow of an everlasting covenant over all. His tender mercies are over all His works.

The creature is made subject to vanity. It is subject to the yoke of bondage. It is travailing in pain together until now.....

But in hope!

The whole creation shall be liberated from the bondage of corruption and be made to partake of the glorious liberty of the children of God!

Bowels of mercy!

The Lord is good to all!! His tender mercy is over all His works!

Good is Jehovah.

But all the wicked will He destroy.

Seemingly there is irreconcilable conflict here. The Lord is good and yet He destroys. Many a sinful mind will not have it so. Many would dream of a goodness without righteousness, of a grace without justice, of a benevolence without holy wrath. And yet, upon closer investigation this apparent conflict disappears, dissolves itself into most sublime harmony. He will destroy all the wicked because He is good. The destruction of the wicked, God's wrath upon them is but another aspect of His perfect goodness.

The wicked are the vessels of wrath, fitted unto destruction. They are those that love iniquity and hate righteousness. God is not in all their thoughts. They say within their hearts, they express it in their words, they reveal it in their ways, — that there is no God. They are God's enemies and children of their father the Devil. They dwell in darkness and love it. They crucify Christ and persecute His people. They make the measure of their iniquity full.

So are all the wicked.

But the Lord is good. And because He is good and there is no evil in Him, because He is a light and there is no darkness in Him, therefore, His soul loves the righteous and loatheth the wicked, His face beams with tender mercy upon those that love Him, but burns with fierce wrath upon them that love iniquity; He preserves the righteous but destroys all the wicked.

The Lord is good. Therefore there are in Him bowels of mercy and consuming fires of holy wrath!

Hallelujah!

H. H.

Since thy Father's arm sustains thee,
Peaceful be;
When a chastening hand restrains thee,
It is He.
Know His love in full completeness
Fills the measure of thy weakness;
If He wound thy spirit sore,
Trust Him more.

"THE STANDARD BEARER"

In "Om Recht en Waarheid", de jongste brochure van de leeraren: Danhof en Hoeksema, hebben de schrijvers zich vrij breedvoerig uitgelaten betreffende hun plan tot het uitgeven van een maandblad. Daarin is toen ook gewezen geworden op bepaalde toestanden en zekere bedenkelijke verschijnselen, welke hen aanleiding gaven tot het zoeken van een tijdschrift, waarin zij ongehinderd hunne gedachten zouden kunnen ontwikkelen en anderen voorlichten. Zij hebben toen tevens de aandacht gevestigd op de beginselen, waarvan zij in dat blad dachten uit te gaan; alsmede op het door hen beoogde doel en de manier, waarop zij hoopten te werken. Met het oog op dat alles meenen wij nu te kunnen volstaan met een kort woord van inleiding bij ons lezend publiek van "The Standard Bearer", het thans verschenen tijdschrift van "The Reformed Free Publishing Association".

Deze vereeniging, die reeds geruimen tijd den arbeid van bovengenoemde predikanten met kracht heeft gesteund, zal voortaan mede door dit maandblad zich aan diezelfde taak wijden. Zij gevoelt, dat er voor de zaak des Heeren moet gestreden worden, niet slechts tegen de vijanden, die buiten eigen kerkgemeenschap staan, maar onder de huidige omstandigheden, niet minder tegen den vijand binnen de poorten. Daarom wil zij, dat men den standaard zal opheffen, en het volk Gods onderrichten en voorgaan in den strijd, die onvermijdelijk is en gestreden moet worden. Er wordt behoefte gevoeld aan leiding betreffende kerkelijke kwesties, leergeschillen, heerschende beschouwingen, en de practische toepassing in het leven van de beginselen, waarvan men uitgaat. En ofschoon zij zich nu in deze worsteling niet denkt te beperken tot het uitgeven van dit tijdschrift, zoo wil zij toch, dat in den zwaren kamp "The Standard Bearer" voorop ga.

Hiermede zal tevens het standpunt der redactie genoegzaam zijn toegelicht. De schrijvers willen Gods Woord laten spreken en in reformatorischen en progressieven Gereformeerden geest arbeiden. Zij staan naar een Bijbelgeloovige, niet wijsgeerige, conceptie van de openbaring Gods. En zij zoeken aan het Christelijke leven, langs de gansche linie van alle menschelijke activiteit, te bezorgen de rechte klem van den wil des Heeren. Niet alles derhalve, wat in de geschiedenis wel als Gereformeerde leer is voorgesteld geworden, zal zoo maar voetstoots door hen als Bijbelsch worden aangemerkt; en zij onderschrijven niet elke voorstelling der vaderen, ook dan niet, al viel de schaduw van eene foutieve zienswijze op de Belijdenis der kerken. Wel is omzichtigheid in dezen eisch. Doch het waarachtig heil der Gemeente eischt desniettemin, dat het volle licht van Gods Woord ontstoken worde ten opzichte van alles, wat betrekking heeft op de rechte behartiging van de zaak van den Zone Gods. Want wij moeten kinderen Gods zijnde, onberispelijk en oprecht zijn, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht, onder welken wij schijnen als lichten in de wereld; voorhoudende het woord des levens. Daarvan mag niet worden afgelaten. En daartoe zoekt ook de redactie van "The Standard Bearer" de gemeente des Heeren mede te bekwamen.

Naar den inhoud zal dit tijdschrift zich geheel aansluiten bij hetgeen gedurende de laatste jaren is geleerd en gepubliceerd geworden door de predikanten Hoeksema en Danhof. Reeds dit eerste nummer bevat een historisch overzicht van het gebeurde der jongste dagen. Er is geschiedenis gemaakt. Die geschiedenis is van belang voor onze kerken. Zij kan zelfs zeer belangrijk worden voor de toekomst. Daarom willen wij haar aan de vergetelheid ontrukken. En om diezelfde reden zullen we ons geschiedboek ook bijhouden, van tijd tot tijd. Daaruit kan dan tevens de huidige stand der dingen worden opgemaakt. Wij willen, dat zoowel tegenstanders als vrienden, der zake kundig zullen zijn; zoodat men met bewustheid zal kunnen handelen. Het is met het oog daarop, dat we ook terstond aan het begin melding maken van de drie punten, die de jongste Synode voor hare rekening nam ten opzichte van de kwestie der Gemeene Gratie. Wel zal de eigenlijke bespreking van de Synodale besluiten in deze materie nog eenigen tijd moeten uitblijven; maar tot recht verstand van de zaak is toch wel allereerst noodig, dat men weet, wat er besloten werd, en dat men ook het omhulsel kent, waaruit het finale besluit, als eigenlijke kern ten lange leste te voorschijn trad. Te meer achten wij zulks noodig, omdat van minder bevoegde zijde, vooral in buitenlandsche bladen, de zaken wel eens zeer vreemd worden voorgesteld. En tevens wenschen wij van stonden aan duidelijk te laten uitkomen, dat we ons niet denken vast te klemmen aan de letterlijke taal van de Synodale uitspraken, om aan den geest dier besluiten geweld te plegen. Precies het tegenovergestelde ligt in onze bedoeling. Bij de letterlijke bewoording van de zoogenaamde drie punten zullen we slechts kort verwijlen, maar hunne eigenlijke strekking hopen we duidelijk voor de aandacht onzer lezers te stellen. Onze zienswijze onderging geene wijziging, en aan retireeren wordt niet gedacht. De redactie van dit blad oordeelt, dat geen Gereformeerde deze uitspraken der Synode, ongewijzigd, en naar hunne eigenlijke strekking, vermag te onderteekenen. Daarom zal zij trachten den juisten zin dezer besluiten recht te doen verstaan. Opdat na genoegzame studie elk en een iegelijk moge kunnen handelen met kennis van zijne daad en hare gevolgen.

"The Standard Bearer" treedt in direct contact met het leven. Buiten bespreking kan men hem niet laten. Daartoe liggen de onderwerpen, die hij behandelt, te na aan het hart van Gods volk. De huidige kwestie raakt allereerst onze Godsbeschouwing. Dat begon reeds duidelijk te worden vóór de Synode, doch trad vooral helder aan het licht gedurende de Synodale vergaderingen. In alles: rapporten, redevoeringen, argumentaties, straalde zulks door. Er bestaat verschil van zienswijze aangaande God. Rondom dat centrale punt echter groepeeren zich allerlei verwante vraagstukken, rakende de voorverordineering, de verbondsgedachte, de wet des Heeren, de verleiding, de oorzaak der zonde, de verdorvenheid des menschen, de openbaring van Gods toorn, de werking van den vloek,

de ontwikkeling van het kwaad, de vrijheid van 's menschen wil en zijne verantwoordelijkheid, de begenadiging, de prediking van het Evangelie, de werkingen des Geestes, de verzoeking, aanvechting, verschrikking, verblinding, verwildering, verharding, verderving, in verband met werkingen van den vorst der duisternis; de natuurlijke Godskennis. de traditie der openbaring, de worsteling aller eeuwen, het besef van onafhankelijkheid, samenhoorigheid, vervreemding, disharmonie; de ervaring van pijn en smart en weemoed en vertwijfeling, doch ook van verlossing, sterking, vertroosting, verandering en vernieuwing; de daad van gelooven, vertrouwen, aanbidden, liefhebben en prijzen, maar eveneens: van het ongeloof, de versmading, de haat, de lastering en de vervloeking; enz. Alle deze en dergelijke zaken zijn van zoo uiterst groot belang, omdat zij altoos min of meer den mensch raken in het diepst van zijn zieleleven en in de keuze zijns harten. De kern van alle verschil op dit gebied schuilt dan ook in de voorstelling, die men heeft van de vrijheid van 's menschen wil, in verband met den wil van God. Strikt genomen, raakt alle geschil hier het karakter van Gods wil. Daarom kunnen we het ons niet anders voorstellen, of elk waarlijk Gereformeerd mensch spitst aanstonds de ooren, zoodra hij slechts van deze dingen hoort gewagen. Dat niet te doen, zou zich immers onmiddellijk wreken. Hij verloor het contact met de historie. Immers, de Gereformeerde vaderen hebben juist op dat punt zulk een ontzettenden strijd gestreden. En in de vrucht van hun arbeid bezitten wij den toetssteen voor de zuiverheid der Gereformeerde prediking betreffende die kwestie. Terwijl we ook naar dienzelfden maatstaf de verhoudingen trachten aan te geven in het practische leven. Daarom zal men in onze kringen zeker het oor te luisteren leggen, als in nauw verband met het werkelijke leven op practische wijze over deze dingen zal worden gehandeld.

Lange artikelenreeksen over een en hetzelfde onderwerp zullen in ons maandblad niet verschijnen. Evenmin hebben we alles ingedeeld in vaste rubrieken. Doch ons staat wel een bepaald plan voor de aandacht. In de behandeling van verschillende afzonderlijke onderwerpen worden wel zekere groote hoofdlijnen gevolgd. Hoofdzakelijk vragen wij bij elke zaak allereerst naar de voorstelling, die God ons er van geeft in Zijne openbaring, en de beschouwing, welke wij er derhalve van dienen te hebben. Dan zal er gelet worden op den historischen gang der openbaring en de geschiedenis der dingen. Terwijl we tevens telkens rondom ons zullen blikken om te letten op de werkelijke verschijnselen en feiten. Mocht het geval zich voordoen, dat een belangrijk onderwerp, na korte bespreking, eene meer alzijdige en systematische behandeling zou rechtvaardigen; dan zal zulks waarschijnlijk geschieden in een bijvoegsel, of afzonderlijke brochure.

Wij richten ons niet tot eene bepaalde klasse of groep. Ons doel is een meer bewust, inniger, dieper, rijker, alzijdiger positief Christelijk leven te doen leven voor onzen Heer, nu, in deze tegenwoordige booze wereld. Daarop zal alles zooveel mogelijk worden ingericht. Rekening zal worden gehouden met de omstandigheden van dat leven; allereerst met onze eigene, kerkelijke omstandigheden; want dat zijn de omstandigheden, waaronder wij thans verkeeren. Zullen wij derhalve met ons blad in contact komen met het leven, ons leven, dan moeten wij die omstandigheden recht kennen. Met het oog daarop zou het wel kunnen zijn, dat ons blad van tijd tot tijd nog al verandering onderging. Doch dat zullen we moeten afwachten.

Er zal geschreven worden in de Nederlandsche en in de Amerikaansche taal, ongeveer in gelijke proportie; omdat zulks eisch is van onzen tijd; doch er zal in dezen gerekend worden met den inhoud der stukken. Daarom zal de balans tijdelijk allicht iets overslaan naar de taal der vaderen.

De schrijvers nemen niet slechts hunne respectieve bijdragen, maar den geheelen zakelijken inhoud, naar beginsel en strekking, voor hunne gemeenschappelijke rekening. Er is echter ook provisie gemaakt voor medewerking en bijdraging. En ofschoon we onze kolommen niet openstellen voor alles, wat men daarin wel zou willen zien opgenomen; zoo zal toch behoorlijk gerekend worden met hetgeen men ter onze kennis brengt.

Trede hiermede "The Standard Bearer" de wereld in.

H. D.

GOD IS GOD

Toen tegen den avond van den derden Juli j.l. de Synode zich in betrekking tot de kwestie der Gemeene Gratie in den grond had gewerkt, niet verder kon, de discussie voor geruimen tijd op het doode punt stond, en de beslissing dreigde uit te vallen ten gunste van de aangeklaagde broeders; ontlastte de President, Rev. I. Van Dellen, — blijkbaar in lichte vertwijfeling — zijn gemoed, zakelijk, op de volgende wijze: "Ik kan niet alle ketters weerleggen, zelfs mijn eigen broeder, die Baptist is, niet; maar mijne Gereformeerde voelhorens zeggen mij, 'dat Danhof en Hoeksema van een verkeerd Godsbegrip uitgaan, en dat daarom hunne leer gevaarlijk is te achten voor onze kerken' ".

Nu lag het geval er toe, dat er juist geen president was, toen de President zich aldus liet hooren; zoodat het niet kon worden beslecht, of de "Gereformeerde voelhorens" van Ds. Van Dellen wel waarlijk wettig met keurstem ter Synode waren. En vanwege de afwezigheid van elke verantwoordelijke persoonlijkheid dezer "Gereformeerde voelhorens", viel blijkbaar ook niet te denken aan het toedienen van eene berisping. Evenmin lieten deze *voelhorens* zich nader ondervragen aangaande hun eigen Godsbegrip. Eene vergelijkende studie van hunne conceptie van God en van de voorstelling der "afwijkende broeders" moest om die reden dan ook geheel achterwege blijven. En daarom kon men al even weinig met nauwkeurigheid bepalen de wetenschappelijke waarde van hetgeen zij spraken, bij monde van Ds. Van Dellen.

Doch dit alles nam niet weg, dat deze ontboezeming van den President, wellicht ook al mede omdat hij presi-

dent was, wel bijval en navolging vond bij de afgevaardigden. Men zag zich kennelijk eenen weg aangewezen, om uit de moeilijkheid te geraken. Immers, mocht men zich in betrekking tot de "twee afwijkende broeders" slechts de veronderstelling veroorloven, dat deze niet zuiver stonden in hunne Godsbeschouwing; dan lag bij consequentie toch tevens de conclusie voor de hand, dat zij ook dwaalden in hunne voorstelling van de genade Gods, alsmede in andere voorname stukken der leer. Want feitelijk ligt altijd iemands conceptie van God ten grondslag aan zijne gansche wereldbeschouwing en levensopvatting. Zijn Godsbegrip beheerscht zijn leven. Ons geloofsbewustzijn van de fondamenteele relatie, waarin wij staan tot God, geeft stuur en richting, vorm en kleur, inhoud en hoedanigheid aan ons kennend en willend leven in alle verhoudingen.

In den wortel toch is al onze kennis Godskennis en geloofswetenschap.

Daarom dan ook hebben wij gemeend, dat we in onze behandeling van wat God ons in het Woord zijner openbaring voorstelt, en waarvan wij, menschen, eene beschouwing en opvatting hebben, of althans dienen te hebben, — zij het dan ook mede naar aanleiding van het bovenstaande — allereerst iets moesten zeggen van de Godsidee of het Godsbegrip. Want wij zijn overtuigd, dat, gelijk het den mensch, die door God tot God geschapen is, slechts dan wél kan gaan, als hij zijn leven richt op God, naar de openbaring, welke God gaf van Zichzelven, zoo ook wij alleen dan zullen kunnen slagen in onzen arbeid van studie en voorlichting, wanneer wij zuiver staan in onze Godsbeschouwing en ons geheellijk laten beheerschen door Gods Woord. Wij moeten ons geen God willen uitdenken, of ook uit iets in ons, of in het schepsel, besluiten tot iets in God. De zichtbare wereld rondom ons biedt ons geene basis voor een wijsgeerig Godsbegrip. Slechts wanneer wij de openbaring, welke God van Zichzelven gaf, in ons geloofsbewustzijn opnemen kunnen wij komen tot eene zuivere belijdenis van den NAAM des Heeren.

Naar deze Zelfopenbaring Gods nu is God GOD. Dat is de kern van de openbaring, welke God gaf van Zichzelven. Wel wordt het zeer dikwijls anders voorgesteld. De zich autonoom, zelfstandig en onafhankelijk, wanende zondige mensch poogt wel menigmaal wijsgeerig te besluiten uit het betrekkelijk gekende tot het absoluut ONGEKENDE; doch het product zijner ijdele fantasie is slechts een afgod zijner verbeelding, en niet de ware God. De ware God wordt niet gekend, gelijk Hij in Zichzelven is. Dat is, niet door het schepsel. Wel kent God Zelf Zichzelven; Hij is Zichzelven volkomen bewust; maar Hij wordt niet volkomen gekend van eenig creatuur. En dit is zoo, omdat het schepsel schepsel is, en omdat God God is. Het maaksel kan zijnen Maker niet begrijpen. Een eindig wezen kan geen volkomen begrip hebben van het oneindig Wezen. Een volkomen begrip van God heeft derhalve niemand. Daarom moet men ook niet meenen, gelijk in geloovige kringen vrij dikwijls gedaan wordt, dat namen, zooals: liefde, licht, geest, en dergelijke, ons het wezen Gods zouden noemen. Dat doen zij niet. En dat geldt ook van het woord ZIJN. 't Is waar, soms zegt God, dat Hij is, en dan bedoelt Hij met die uitdrukking ongetwijfeld ook het onderscheid aan te duiden tusschen het bestaan van het schepsel en het ZIJN van God. Maar men zou moeilijk kunnen staande houden, dat God Zich doorloopend in de Heilige Schrift van dien naam bedient, om Zich in zijne eigene Goddelijke verscheidenheid speciaal te onderscheiden van alle creatuur. In elk geval legt het woord ZIJN, of de uitdrukking: de ZIJNDE, geen bijzonderen nadruk op den positieven inhoud van het eigenaardige Goddelijke in God, waardoor Hij is, wat Hij is, God is, en wezenlijk anders is dan eenig ander wezen. En dat nu geschiedt o.i. juist wel in het woord GOD. Als God Zich aan zijn schepsel openbaart als God, dan geeft Hij daarmede niet slechts te kennen, dat Hij als God is; maar ook zeer bijzonder, wat Hij is, bepaaldelijk in betrekking tot het schepsel, en in onderscheiding van eenig ander wezen.

God is God. Wat dat God-zijn van God is, zullen wij nooit volkomen kunnen verstaan; maar wel weten wij, dat God God is; want Hij Zelf heeft het ons geopenbaard. God is iets in Zichzelven; iets, dat een geschapen wezen niet is. Hij bezit iets Goddelijk-eigenaardigs, dat niet, in den zin, waarin en de wijze, waarop Hij het bezit, bezeten wordt door eenig ander wezen. Ook niet door een ander God. Want Hij alleen is God. Andere goden zijn er niet. Behalve God, is er geen. Daarom is God bij niemand te vergelijken; en geene gelijkenis is op Hem van toepassing. God kan niet ingedeeld worden bij eenige soort van wezens, waarvan Hij zou verschillen in bijzonderheden, maar die Hem toch essentieel gelijk zouden zijn; zoodat de menschelijke rede betreffende God dan ook niet kan onderscheiden, vergelijken, en sluitredenen opmaken, om zoodoende te komen tot een abstract begrip van God.

Voor alle creatuur is God de ONBEGRIJPELIJKE. Hij is dat niet slechts in de ondoorgrondelijkheid van zijn WEZEN, maar ook in al zijne deugden, en "in al zijn weg en werk." "Er is geene doorgronding van zijn verstand". Gelijk ook Elihu betuigt: "Zie, God is groot, en wij begrijpen het niet; er is ook geene onderzoeking van het getal zijner jaren". Van alles, wat betrekking heeft op God, geldt het woord des dichters. "Met het begrijpen zal 't niet gaan, grijp het onbegrepen aan". Niemand noemt ons Gods naam, niemand beschrijft ons Hem. Geen verbeelding, tong noch teeken meldt ons Hem. God is de ONUITSPREKELIJKE. Voor het schepsel is God de ondoorgrondelijke, onuitsprekelijke, doch desniettegenstaande, ja mede daarom, de aanbiddelijke MYSTERIE aller mysteriën: het groote GELOOFSGEHEIM. Neen, het schepsel noemt God niet. Daartoe schort het zelfs engel en mensch "aan begrip en stem". Evenwel, er bestaat rapport tusschen den Schepper en de schepping. Het schepsel kent God, geniet Hem, aanbidt Hem en prijst Hem. Wel bezit ook zelfs de mensch geen eigenlijk Godsbegrip, omdat ook hij eindig en beperkt is, en vermag hij geen eigenlijke definitie van

God te geven, omdat in God alles Goddelijk eenig, wezenlijk, absoluut en volmaakt is, zoodat geene gelijkenis, ontleend aan eenig schepsel, op Hem van toepassing is; maar dat maakt God voor den mensch niet tot eene abstractie. Omgekeerd, door de gemeenschap des levens, door den band des verbonds kent de mensch zijnen God, zij het naar zijne eigene mate, in Zijne volheid van eeuwige realiteit.

In God hebben we de onbegrijpelijke volheid van wezen en leven, verstand en wil, zaligheid en algenoegzaamheid. God is de volstrekt-onafhankelijke, de absoluut-eenige, de eeuwig-levende, de volkomen-zelfbewuste, de volmaakt-algenoegzame en welgelukzalige. Daar nu kan de mensch met zijn verstand niet bij. Want hij zelf is dat niet. Daarom begrijpt hij zulks ook niet. Dat positief-goddelijke is voor hem ondoorgrondelijk-onuitsprekelijk. Hij vermag niet door te dringen tot den verborgen grond der dingen, tot de diepten van Gods verstand, tot de grens, het uiterste van Gods wegen, tot het eigenlijke wezen des Almachtigen. Altoos blijft God voor hem de Hooge en de Verhevene, Die in de eeuwigheid woont. Doch dat neemt niet weg, dat er voor den mensch wel zeer wezenlijk een God is, Die leeft en met Wien wij, menschen, in rapport staan.

De mensch kent zijn God. Hij kent Hem niet, zooals God in Zichzelven is; ook niet, gelijk God Zichzelven volkomen bewust is, of met de kennis, waarmede God Zichzelven kent. De mensch ligt in zijne Godskennis geheel gebonden aan de openbaring, welke God van Zichzelven aan den mensch gegeven heeft. Wat achter die Zelf-openbaring Gods mocht liggen, is hem ten eenenmale onbekend, en vermag hij nòch met zijne gedachte of verbeelding, nòch met zijne taal te benaderen. Maar de Godskennis, die de mensch bezit, is voor hem geschikt, waarachtig, betrouwbaar, genoegzaam en zaligmakend. Want hij kent er God als God mede, en als zijnen God. En den Waarachtige te kennen, is het eeuwige leven. De mensch kent naar zijne eigene mate den God zijns levens. Dat is voor hem zaligheid. Die kennisse toch is gegeven met en geworteld in de gemeenschap des levens met den Eeuwige. Zij is vrucht van die gemeenschap. Daarom is zij, strikt genomen, nooit wijsgeerig-wetenschappelijk van aard. Zij is door geloofservaring. Onze Godskennis is geloofswetenschap. Juist daarom is de vreeze des Heeren het beginsel der wijsheid. De geloovige vindt in de verborgenheden zijns God zijn levenselement, komt door bepeinzing van die tot aanbidding, en roept in heilige verrukking uit: "Zijn naam is WONDERLIJK"!

In zulk bewust noemen, zalig aanbidden en dankbaar roemen van den naam des Heeren door den mensch bereikt de openbaring, waardoor God Zichzelven als God deed kennen aan Zijn schepsel, hare volkomenheid en doel. God heeft Zichzelven als God geopenbaard met een doel. God zoekt Zichzelven, in alles en door alles. De gansche schepping moet aangemerkt worden als vrucht van Gods willen. Alle gedachte aan noodzaak, behoefte of toevalligheid mist bestaansrecht. Het is niet accidenteel, dat "Het ruime hemelrond vertelt, met blijden mond, Gods eer en heerlijkheid; de held're lucht en 't zwerk verkondigen zijn werk, en prijzen zijn beleid". Neen, de naam des Heeren is heerlijk op de gansche aarde, en de majesteit Gods is gesteld boven de hemelen, en alle dingen vertoonen het werk des Scheppers; omdat God alles gewrocht heeft om zijns zelfs wil. God wil daarin opgemerkt en erkend worden als God. Wie nu toch die natuur wil genieten en bewonderen, doch niet opklimt tot de aanbidding en dank'bre bewondering van den naam des Heeren, die tot dat doel daarin geopenbaard is; handelt in den wortel irreligieus en goddeloos.

Want God heeft de aarde gemaakt, en Hij heeft den mensch daarop geschapen; en zijne handen hebben de hemelen uitgebreid, en Hij heeft al hun heir bevel gegeven. En Hij heeft gewild, dat het volk, dat Hij Zich geformeerd heeft, zijnen lof zal vertellen. Ook in het rijk der schepping zijn uit Hem, en door Hem, en tot Hem alle dingen. God heeft Zichzelven als God geopenbaard in en door en aan Zijne schepselen, en Hij wil uit de schepselen door de schepselen als God gekend worden en gedankt. Dien wil heeft God ook bekend gemaakt. Dat doet de kennisse Gods uit de natuur een zedelijk karakter dragen. Bloot intellectueele kennis van God uit de werken zijner handen is eene onmogelijkheid. Hij wordt er uit gekend als God, en in zijnen wil, om uit de schepselen door de schepselen als God te worden erkend en gedankt. Alle kennisse Gods, die daartoe niet leidt, beneemt den mensch alle verontschuldiging voor God, en stelt hem strafbaar. Want daartoe strekt die openbaring van God. Zij bevat de openbaring van Gods wil aan den mensch, dat hij uit de schepselen God moet kennen als God, zijn God, en als zoodanig erkennen en danken.

Immers, Zijne onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide zijne eeuwige kracht en goddelijkheid. Dat niet te willen opmerken is zonde, en stelt strafbaar. Aan die zonde maakten de heidenen zich schuldig. God kennende, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt en gedankt. Zij hadden andere voornemens, ijdele overleggingen. Daardoor werd hunne Godskennis minder. Hun onverstandig hart is verduisterd geworden. Zij verdwaasden, en gingen in hunne godsdienstige handelingen feil. Zij veranderden de heerlijkheid Gods in de gelijkenis van het beeld van een verderfelijk mnsch en van een dier. Daartegen ontstak de toorn des Heeren. Want dat was goddeloos en een werk van ongerechtigheid. Daarom gaf God hen over in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen.

Aan die zonde staan ook de moderne heidenen schuldig. Evenals de wereldsche wijzen van weleer, spreken ook thans de mannen van wetenschap en philosophie, ofschoon zij den sterrenhemel meten, de lucht doorklieven, op den bodem der zee wandelen, in de ingewanden der aarde woelen, het licht ontleden, klanken samenvoegen, de kleuren schakeeren en ineensmelten, en zich de krachten der schepping dienstbaar stellen, — van eeuwige stof, evolutie, natuurwet, geheimzinnige kracht, wording van God in den mensch, kans, fortuin, accident, willekeur, noodlot, enz.; alle hun gedachten zijn, dat er geen God is. God,

Die Zichzelven hun bekendmaakte, in Zijnen wil, dat zij Hem zouden verheerlijken, danken zij niet. Zij doen hunne ziel geweld aan, en hebben den dood lief.

De zondaar houdt de waarheid, de zuivere voorstelling van God, de Godskennis in hare religieuze-zedelijke strekking, in ongerechtigheid te onder. Onder het spel van de verleiding des duivels heeft hij geoordeeld, dat de geopenbaarde wil van God voor zijn leven, de zedelijke wet, niet goed is te achten. Hij houdt satans voorstelling voor waarachtig. En naar die voorstelling staat God aangeklaagd. God zou in de openbaring van zijnen wil voor het leven des menschen niet goed zijn, in zijne bedoeling met den mensch verkeerd zijn. Het gebod des Heeren zou niet heilig, en rechtvaardig, en goed zijn te achten. Dat was satans voorstelling van God. En dat is, door het geloof aan het woord des duivels, de Godsbeschouwing van den zondaar. Gelijk Israël, zegt hij: "De weg des Heeren is niet recht"! En daartegenover nu houdt God staande, dat Hij recht is in al zijn weg en werk, maar dat de wegen des zondaars onrecht zijn. De door satan geinspireerde Godsbeschouwing van den zondaar druischt dus in tegen de voorstelling, welke God van Zichzelven gaf in de openbaring van zijnen wil voor het leven des menschen, de wet, die volmaakte liefde eischt. Een kwestie van Godsbeschouwing, een strijd van twee willen!

In dien strijd nu zal Gods raad bestaan; Hij zal al zijn welbehagen doen. De einden der eeuwen zullen Hem rechtvaardigen. De eeuwigheid zal openbaren, dat satan en de zondaar in hunne Godsbeschouwing leugenachtig zijn, maar dat God waarachtig is. Het zal blijken, dat God alleen goed is, en in zijnen wil voor den mensch, in zijne wet, heilig. In de historische realiseering van zijn eeuwig voornemen zal God Zich laten gelden als de sterke God. Naar zijnen wil zal Hij doen met het heir der hemels en met de inwoners der aarde, zoodat niemand zijne hand afslaan, of tot Hem zeggen kan: Wat doet Gij? Hij zal alles dienstbaar stellen aan zijnen wil. Daarin zal openbaar worden, dat God alle dingen wrocht om zijns naams wil, en dat God, de Almachtige, naar de onveranderlijkheid van zijnen wil, zijn raad weet te vervullen. Doch de verwerkelijking van Gods eeuwig welbehagen zal ons tevens God doen kennen in den rijkdom zijner deugden van heerlijkheid en heiligheid. Zij zal Hem openbaren gelijk Hij in betrekking tot het schepsel waarlijk is. En wanneer die Zelfopenbaring Gods, in tegenstelling met de voorstelling, welke satan van God gaf en die de zondaar tot de zijne maakte, in Christus, door den Heiligen Geest, tot in het volle bewustzijn van den mensch voltooid zal zijn; dan zal de Godsbeschouwing van het schepsel overeenstemmen met de voorstelling, die God gaf van Zichzelven.

En dan zal het kind van God zeggen, dat God goed is. Dat is dan zijne Godsbeschouwing, welke hij staande houdt tegenover satans voorstelling en tegenover hetgeen hij vroeger als zondaar van God dacht. Hij herroept zijne vroegere Godsbeschouwing. Hij is bekeerd. Nu zegt hij: God is goed. Hij alleen is goed. Hij is onuitsprekelijk, volmaakt, goddelijk goed. Hij is goed in relatie tot het schepsel en heilig in zijnen wil. Hij is beminnenswaardig, dienenswaardig, prijzenswaardig. Daarom, omdat God in Zichzelven goed is, in zijnen wil voor het schepsel heilig en goed, en uit vrije genade in Christus hem goed is; daarom zegt de verloste: "Heere, ik zal U hartelijk liefhebben en op het hoogst verheerlijken, eeuwiglijk en altoos"!

Smaakt en ziet, dat de Heere goed is!

Hem te kennen is het eeuwige leven.

H. D.

THE ANTITHESIS IN PARADISE

> But of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it. Gen. 2:16.

Light and darkness, good and evil, holiness and corruption, righteousness and iniquity, life and death, — these are, according to the Word of God, not to be conceived and explained in a dualistic sense and manner.

Dualism, in whatever form it may appear, deals with the problem of God's relation to the world and of the origin of evil. And the foundation of all dualistic systems of theology is the doctrine of two primal causes in continual conflict with each other. Thus among the Persians a dualistic system was either originated or modified from older forms by Zoroaster. According to him there are two principles, Ormuzd and Ahriman. The former is pure and infinite Light, Perfection, Wisdom, and the Creator of every good thing. The latter is the principle and originator of darkness and evil. The history of the world is chiefly the record of the antagonism between these two primal principles of good and evil. This dualistic conception and mode of thinking sometimes insinuated itself to a certain extent into the thinking of the primitive Church, as for instance in the Docetic phase of Gnosticism and in Manicheism, though the latter utterly disclaimed being denominated Christian. And one cannot escape the impression that even today many conceive of the antithesis between God and the Devil, good and evil light and darkness in this dualistic way.

This, however, is a mistake. Scripture teaches no dualism, but an antithesis. There are no two primal causes and eternal principles, constantly warring with each other, but God is One. He alone is eternal and the Primal Cause and there is no other eternal principle or primal cause next to him. Neither is He both good and evil, nor are the principles of good and evil to be traced to His Being, for He is a Light and there is no darkness in Him. But this good and glorious God according to His eternal and sovereign good pleasure wills to reveal His praises, His eternally adorable virtue antithetically, that is, in opposition to darkness. Darkness, evil, sin are not primal principles, eternally co-ordinate with Light, Goodness, Righteousness, but the former are subservient to the latter, darkness must serve to bring out the glory of the light, the Devil serves to enhance the unsearchable riches of God's Being and virtues and works.

In the light of this idea of an antithesis we can understand the placing of "the tree of the knowledge of good and evil" in paradise. By means of it, God carries the antithesis into the life and before the consciousness of Man, made after His image.

Adam was God's covenant-friend. He stood in covenant-relation to his God. This covenant-relation is not to be conceived as a sort of contract or alliance between God and Adam, mechanically established. We do not read of a compact between them according to which each agreed to live and not in relation to the other. On the contrary, the covenant-relation is rooted in man's very creation, and is established the moment Adam stands as image-bearer of God in the garden of Eden.

For a true understanding of the covenant-relation we must have our attention focused upon God Himself. He is a covenant-God, apart from any relation to His creature, in and by Himself, as the Triune God and lives from eternity to eternity the perfect Covenant-Life. He is Triune. Essentially God is One. There are no three Gods. There are no three divine Essences, Natures, Wills, Minds, Hearts, Lives. On the contrary, the Divine Essence and Nature, with all the glorious attributes thereof, is absolutely a unity. But subsisting in this one Divine Being, Nature, Mind, Will, Heart, and living this One Divine Life, there are three Persons, Father, Son and Holy Ghost. They are Personally distinct and yet essentially one. In essence and nature they are absolutely equal. And this equality of the three Persons of the Holy Trinity is not to be conceived as if each possessed a part of the Divine Nature, but thus that all Three are subsisting in one and the same Being and Nature. They are of one mind, of one will, of one heart, of one life in the most absolute sense of the word. There is the most absolute equality of essence and nature by personal distinction. And thus there exists the most perfect union and the most intimate communion between Father, Son and Holy Ghost. The three Persons of the Holy Trinity live the perfect life of Divine Friendship from eternity to eternity in absolute communion. God is a covenant God and lives the perfect covenant-life.

A reflection of this covenant-life of God there is in the relation God establishes between Himself and the creature made after His own image. In His own image and after His own likeness God made man. He does not make man God, he does not make him share in the divine essence. This is the error of Pantheism. But He does create for him a nature, essentially different from His own, but nevertheless endowed with a likeness of His own nature. He makes him to look like Himself. The creaturely nature of man he endows with such attributes and clothes with such glory that he reflected God's nature in his own and that on the basis of this he was adapted to live in most intimate communion with his God. Even as the Essential One-ness in God is the Divine Basis for the covenant-life between the three Persons of the Holy Trinity, so the likeness of God in man constitutes the basis as far as man is concerned for the covenant-life between God and man. He is a being so created that he may know God as he is known, love God as he is loved, live the life of God in a creaturely way and according to the capacity of the creature, walk with God and talk with God, dwell with Him under one roof, commune with Him as a friend with his friend. And not only was Adam created a being adapted to this communion of friendship, but he was actually placed in that communion in paradise. Standing in his original, unmarred knowledge, righteousness and holiness he lived as God's covenant-friend.

Only, it should never be forgotten, that man was also servant. He was not God but creature. God remained his Sovereign even though He was also his friend. And man remained God's servant even though he might walk with God and talk with Him and call Him his friend. Hence, man's calling was to serve God in that relation of covenant-friendship, with all his heart and mind and soul and strength. As God's prophet he was to know Him and speak for Him in loving adoration, declaring His praises. As God's priest he was to love Him and consecrate himself and all things to Him. As God's king, he was to bow in love before God's sovereignty and reign with Him and for Him and under Him over the works of His hands. Man was God's friend-servant.

In all this, however, there was no antithesis. Unless another element were introduced into Adam's life, his calling was purely positive. His entire nature was adapted to this positive covenant-life of friendly service. All his thoughts and desires and aspirations were directed solely toward God. He loved God but without another element this love of God would not reveal itself as hatred of all that is anti-God. He willed God's will, but as it was he would not be called to reject that which was in opposition to this Will. He walked in the light but this light would not present itself to his consciousness in its antithetical relation to darkness, unless another element was carried into his life. The One Master He served, but not with rejection of the other.

Yet, it was God's will over man that he should choose Him, His friendship, His service in distinction from, in contrast with, with rejection of all that was opposed to Him. God Himself is a light and there is no darkness in Him. Man, His image-bearer, His covenant-friend must also reveal that he loves the light and hates the darkness. He must be of God's party. And for this purpose the antithesis is placed before him in the tree of the knowledge of good and evil. There is antithesis in the very name of the tree. For the name "tree of knowledge of good and evil" does not designate as the devil interpreted it, that by eating of it he would attain to a divine knowledge of good and evil. Neither does it signify that by eating thereof man would acquire an experimental knowledge of good and evil. But in the way of obedience, by refusing to eat of the tree, for God his friend's sake, man would know the good in opposition to evil, light in

opposition to darkness, life in opposition to death, God in opposition to the devil. Hence, God's prohibitive will is connected with that particular tree, thus creating an antithesis in Adam's life. This antithesis is presently made more distinct when the Devil enters into the conflict. He is the Prince of darkness and carries his darkness to the tree. He is Satan, the Adversary of God and presents his opposition to God to man's mind in connection with the tree. He is the Devil, the Liar, the Slanderer of God and offers his slanderous presentation of God in his interpretation of the tree of knowledge of good and evil.

The antithesis was introduced in man's life. His calling as God's covenant-friend now was not only to serve the one Master, but also to reject the other, to love the light and hate darkness, to choose the Good and reject Evil.

And by so doing he would show himself to be of God's party, God's friend, indeed. And in that relation he would be blessed by his Sovereign-friend and live.

H. H.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Inleiding.

We hebben ons voorgenomen, om in de eerste nummers van ons blad telkens eenige paginas te wijden aan eene beschrijving van de geschiedenis, die we in de laatste maanden hebben doorleefd in verband met den strijd over De Gemeene Gratie.

Om verschillende redenen toch kan het niet ondienstig worden geacht, dat we de gebeurtenissen, die plaats hebben gegrepen in onze kerken, in verband met de behandeling der bovengenoemde kwestie, gaan schetsen en een poging wagen, om ze in het rechte licht te plaatsen, voorzoover als dit thans reeds mogelijk is en door de feiten wordt gewaarborgd.

Allereerst hebben we er belang bij, dat ons volk op de hoogte wordt gesteld met den rechten toedracht der zaak uit een historisch en kerkrechterlijk oogpunt. Verkeerde voorstellingen hierover dragen er licht toe bij, om verstand en hart te sluiten voor hetgeen we in de toekomst meenen te moeten ontwikkelen en ons volk aanbieden. Er wordt zeer veel geschreven en nog meer gesproken, vooral in Michigan, niet alleen over de kwestie der Gemeene Gratie zelf, maar ook over de toestanden en de geschiedenis in verband met onze personen zoowel als in verband met onze beschouwing. Wat ons soms ter oore komt uit verhalen, die de rondte doen over ons en de toestanden in onze gemeenten, zou ons niet zelden doen glimlachen, ware de zaak niet zoo ernstig en stond er niet zoo veel mee op het spel. En niet alleen, dat verkeerde voorstellingen worden verspreid door middel van allerlei onnaspeurlijke mondelijke overleveringen zonder grond in de werkelijkheid, maar veel van hetgeen er ons volk wordt voorgesteld in de Pers draagt er toe bij om ons volk met een zeker vooroordeel tegen onze beschouwing te vervullen. Wat indruk toch moet het niet achterlaten als de redakteur van Onze Toekomst den zondigen moed heeft, om ons te brandmerken als verwoesters der kerk en ondermijners der waarheid? En wat te denken van den invloed, die zou kunnen worden uitgeoefend door den correspondent, die schuilt achter den naam van Marnix en die, naar men ons heeft verzekerd, dezelfde is als professor Van Andel? Hij tracht het nota bene voor te stellen, alsof wij zoo langzamerhand vreesachtig terug zouden trekken en onze overtuiging nu onder stoelen en banken zouden wenschen te steken na de synode, om te voorkomen, dat we buiten ons kerkverband zouden raken! Zeker, van leiders, die om bijkomstige redenen hun eigen overtuiging trachten te verbergen, is zeker niet veel heil te verwachten! Doch Marnix heeft het mis in zijn voorstelling der dingen; reden waarom ook wij een beschrijving wenschen te geven van de dingen, die er onder ons plaats hadden en hebben of nog plaats zullen hebben. Doch afgedacht nog van dit alles is het ook niet te verwachten, dat er in onze kerkelijke pers een volledige beschouwing bewaard zal blijven van de geschiedenis van den jongsten kerkelijken strijd onder ons. Deels om dat de kerkelijke bladen daarvoor niet de plaats bieden, deels omdat hetgeen wordt geboden sterk subjectief is en eenzijdig, is het niet te verwachten dat in persverslagen van classicale vergaderingen of andere officieele stukken een zuiver beeld geteekend wordt van de dingen, die onder ons gebeuren. Een zeer sterk bewijs hiervan is wel het verslag, dat vóór de synode in onze pers verscheen van zekere vergadering van Classis Grand Rapids Oost, en dat zelfs in vervolgnummers een plaats moest vinden! Wij meenen met dit alles, om wille van de zaak zelf geen genoegen te mogen nemen. Ons volk dient te weten hoe de dingen zich hebben ontwikkeld en hoe de zaken zijn behandeld. Het is dus zeker gewenscht, dat ook wij een beschrijving geven van de geschiedenis van den jongsten kerkelijken strijd onder ons.

Doch dit is niet al.

Het is in de tweede plaats ook gewenscht, dat we de geschiedenis der laatste maanden gaan beschrijven, om redenen, die betrekking hebben op kwesties van Gereformeerd Kerkrecht. De jongste gebeurtenissen toch stonden op allerlei wijze in verband met kerkrechterlijke kwesties. Voornamelijk de zoo dikwijls besproken vraag aangaande de macht en het recht van onze meerdere of breedere vergaderingen ten opzichte van den kerkeraad, kwam ook in de ontwikkeling der jongste geschiedenis telkens in het geding. Er is niets, dat meer de waarde van een zuiver Gereformeerd-kerkrechterlijk proces doet waardeeren, dan de praktijk zelf. Ook wij hebben uit de praktijk in onze kerken in dit opzicht geleerd. Zeker, de waarheid gaat bovenal. Maar het staat ook boven allen redelijken twijfel verheven, dat de besluiten, die eene kerk neemt in betrekking tot de waarheid, tot op zekere hoogte bepaald worden door de wijze waarop uit kerkrechterlijk oogpunt eene zaak voor een breedere vergadering gedragen wordt. Het is onze overtuiging, dat indien men in onze kerken, den zuiveren kerkrechterlijken weg had bewandeld, indien de handelingen der laatste

weken vóór de synode niet geinspireerd waren geweest, door het verlangen om de kwestie der Gemeene Gratie voor de synode te krijgen, hoe dan ook, nooit zou de synode in zooveel moeilijkheid gekomen zijn, als waarin ze nu voor drie en een halven dag zich geplaatst zag en nooit zouden er ten slotte besluiten genomen zijn, die zoo weinig algemeene bevrediging kunnen geven als die der synode op dit punt. Maar ook afgedacht nog van den invloed, die de behandeling der zaak kan uitoefenen op de besluiten genomen in zulk eene zaak, is het van belang, dat sommige kerkrechterlijke kwesties eens worden besproken. We leven als predikanten en kerkeraden in een zeker kerkverband. Dat kerkverband wordt beheerscht door zekere regelen van kerkrecht. Overtreding dier regelen kan het ook schier onmogelijk maken, om langer in zulk een kerkverband te leven, afgedacht nog van de kwade gevolgen, die uit zulke overtredingen voortkomen. Het is onze diepste overtuiging, dat in de jongste geschiedenis meer dan eens op collegialistische wijze het Gereformeerde kerkrecht met voeten is getreden. Ook daarom is het van belang, dat we in het kort de geschiedenis releveeren en in het rechte licht trachten te stellen.

Eindelijk kan het ook voor de toekomst van belang zijn, dat we uit ons oogpunt de geschiedenis gaan beschrijven van den jongsten Kerkelijken strijd. Het is op dit oogenblik nog niet duidelijk, wat het einde van dezen strijd zal worden met het oog op de eenheid onzer kerken. Of het op een nieuwe scheiding zal uitloopen, dan wel of de kwestie in eigen boezem zal kunnen worden opgelost, is nog niet beslist. Er is zeker op dezen tijd wel niemand, die zich inbeeldt, dat door de jongste synode de kwestie beslist is, de vrede is hersteld en dat we nu voorts maar rustig kunnen voortbouwen op het fundament in 1924 te Kalamazoo gelegd. Tot een bevredigend einde is de zaak niet gekomen. Er bestaat thans reeds over de besluiten door de synode genomen allerlei verschil van meening. Sommigen stellen het voor alsof de Gemeene Gratie door de Synode van Kalamazoo wel zeer wezenlijk als een Boaz in Gods tempel gehuldigd werd. Anderen meenen, dat de Synode feitelijk niets heeft uitgesproken. Daar zijn er, die van meening zijn, dat de Synode ons wel degelijk heeft veroordeeld. Daar zijn er die er nadruk op leggen, dat de synode ons voor goed gereformeerd heeft verklaard. Daar zijn er, die ook nu nog zich inspannen, om ons de kerk uitgezet te krijgen. Daar zijn er, die meenen, dat we voor de kerk bewaard moeten blijven. En daar zijn er, die er naar verlangen, dat ze met ons de kerk mogen uitstappen. Sommigen trachten het voor te stellen alsof het feitelijk aan de lankmoedigheid der Synode lag, dat we door haar niet kerkrechterlijk veroordeeld werden; ons werd nog tijd gegeven van de dwaling onzes wegs terug te keeren! Anderen spreken het even vrijelijk als hun overtuiging uit, dat de Synode juist zooveel gedaan heeft als ze maar eenigszins kon. Er is geen sprake van een bevredigend einde of een teruggekeerde ruste in den boezem onzer kerken. En het is daarom nog een open vraag, wat ons in de toekomst voor de deur staat. Maar wat er ook van worde, hetzij dat men de eenheid der kerken zal kunnen bewaren of dat we op het stuk der Gemeene Gratie in de toekomst van elkander zullen scheiden, zeker is het, dat het van belang zal zijn voor de toekomstige beschrijving der geschiedenis, dat al de feiten bewaard worden, opdat er aan die geschiedenis recht zal kunnen worden gedaan. En ook daartoe is het noodig, dat we deze schetsen ons volk aanbieden.

H. H.

"DE DRIE PUNTEN"

Men schreef nog 8 Juli, 1924. Maar het ging toch tegen middernacht. De Synode was zoo goed als klaar met hare werkzaamheden en stond op het punt van uiteen te gaan. Toen had iemand nog even een opmerking. De strekking van eene zekere uitdrukking voorkomende in het protest, dat door Ds. Danhof aan het begin van die avondzitting tegen de Synodale besluiten in re de Gemeene Gratie was ingediend, zou niet geheel doorzichtig zijn. Dat protest alszoodanig had men reeds in zijn geheel zonder eenige discussie voor kennisgeving aangenomen, en aan de tijdens de behandeling van de kwestie der algemeene genade geopperde bezwaren van den protestant werd al zeer weinig aandacht gewijd; doch dit enkele gezegde scheen niet van belang te zijn ontbloot. Althans, in betrekking tot die zinsnede zocht de Synode klaarheid. In het onderstaande deelen wij de gewraakte uitdrukking, die voorkomt in het slot van het protest, onderstreept, in haar verband, mede:

"Waar dit nu mijn innigste overtuiging is, — namelijk, dat de gevoelens der veroordeelde broeders wel in overeenstemming zijn met Belijdenis en Schrift, en dat z.i. de uitspraken der Synode den toets van Schrift en Confessie niet kunnen doorstaan —, daar zal de Synode mij zeker wel verstaan, als ik hiermede uitspreek, dat ik het mijne roeping acht voor God en de kerken, niet alleen formeel te protesteeren tegen deze Synodale besluiten, *maar ook practische maatregelen daartegen hoop te nemen,* beide als afgevaardigde van Classis Grand Rapids West en als een van de twee in betrekking tot bovengenoemde drie punten veroordeelde broeders. Ik heb gemeend, eerlijkheidshalve, dit te moeten zeggen".

Wat bezwaar men eigenlijk had tegen onze kennisgeving, dat wij practische maatregelen dachten te nemen tegen de Synodale uitspraken betreffende de kwestie der Gemeene Gratie, is ons uit de door de Synode ons gestelde vragen niet gebleken. Wel hebben wij in verband met deze ondervraging er nadrukkelijk op gewezen, dat de Synode, desverkiezende, ten opzichte van die kennisgeving doeltreffend zou kunnen handelen. Tot een besluit kwam het echter niet. Men stapte van de zaak af.

En zoo verbleef ons de gelegenheid om ons voornemen uit te voeren.

Daarmede maken we thans een aanvang.

Allereerst geven we in het onderstaande een letterlijk afschrift van *de drie punten,* die de kern vormen van de Synodale uitspraken en besluiten in zake de kwestie der Gemeene Gratie.

"I. De Synode overwogen hebbende dat deel van het *Advies der Commissie in het Algemeen,* hetwelk voor-

komt onder punt III onder het hoofd: *Behandeling der Drie Punten,* komt tot de volgende conclusies:

A. Aangaande het eerste punt, rakende *de gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen, en niet alleen jegens de uitverkorenen,* spreekt de Synode uit dat volgens Schrift en Confessie het vaststaat, dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Dordtsche Leerregels II, 5, en III en IV, 8 en 9, waar gehandeld wordt van de algemeene aanbieding des Evangelies; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken der Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Gereformeerde theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan.

B. Aangaande het tweede punt, rakende *de beteugeling der zonde in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving,* verklaart de Synode dat er volgens Schrift en Confessie zulk eene beteugeling der zonde is. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Artt. 13 en 36, waar geleerd wordt dat God door de algemeene werkingen Zijns Geestes, zonder het hart te vernieuwen, de zonde in haar onverhinderd uitbreken beteugelt, waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Geref. theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan.

C. Aangaande het derde punt, rakende *het doen van zoogenaamde burgerlijke gerechtigheid door de onwedergeborenen,* verklaart de Synode dat volgens Schrift en Confessie onwedergeborenen, hoewel onbekwaam tot eenig zaligmakend goed (Dordtsche Leerregels, III, IV, 3), zulk burgerlijk goed kunnen doen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen, en uit de Dordtsche Leerregels, III, en IV, 4, en de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Art. 36, waar geleerd wordt, dat God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken der Gereformeerde schrijvers uit den bloeitijd der Gereformeerde theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan".

De mededeeling van hetgeen de Synode in verband met deze uitspraken verder besloot, alsmede van de historische wording van deze drie punten, en de beoordeeling van dit alles moet, wegens gebrek aan plaatsruimte in dit nommer, voorloopig wachten.

Wij willen er hier nog slechts op wijzen, dat we formeel in deze drie punten een gewijzigd, substituut-voorstel hebben, dat in de plaats gekomen is van het oorspronkelijke voorstel in deze materie van de commissie van praeadvies, en nadat een ander ingediend substituut-voorstel was verworpen.

Tot recht verstand van de zaak zouden we dus over het eerste substituut-voorstel heen weer terug moeten naar het ongewijzigde voorstel van de commissie van praeadvies. Hier moeten wij ons echter beperken tot het afschrijven van het eerste substituut-voorstel, dat verworpen werd.

Het luidt, als volgt:

"De Synode, het advies van de Comm. van Praeadvies inzake de protesten en bezwaarschriften tegen de opvatting van de broeders Danhof en Hoeksema ingebracht, overwogen hebbende, besluit van de Gemeene Gratie zaak thans af te stappen met de ernstige vermaning, dat men grondige studie zal maken van deze materie, doch in den geest der broederlijke liefde en waardeering van weerszijden.

Opdat deze grondige studie uitgevoerd zal worden, besluit de Synode tot het benoemen van een alzijdige commissie, waarin ook Dss. Danhof en Hoeksema zitting zullen hebben, die de volgende Synode zal dienen met nader inlichting omtrent dit veelbeteekenend vraagstuk.

Ten slotte spreekt de Synode uit, dat de protestanten, (wier goede bedoelingen in het indienen hunner protesten zij waardeert), met dit besluit behooren tevreden te zijn en er in behooren te berusten, aangezien de Synode van oordeel is, dat de tijd niet rijp is om eene nadere uitspraak te doen over het vraagstuk, waarvoor de Synode door de protestanten geplaatst is".

Tot ziens!

H. D.

ALS EEN KINDEKEN

Te worden als een kindeken,
Zoo zwak, zoo min, zoo teer,
Niets vindend in onszelven
En alles in den Heer;
Weer klein, heel klein te worden,
Te groeien naar beneen,
Daar wil het hooge hart niet aan,
Daar wil het vleesch niet heen.

Te worden als een kindeken,
Gansch niets in eigen oog;
Maar schreiend, uit ons zelven,
Om hulpe naar omhoog.
Zich vast aan God te klemmen
Als 't kind aan moeders borst,
Dat kreunend smacht naar 't levensvocht
Tot lessching van zijn dorst.

Te worden als een kindeken,
Dat waggelt op zijn gang;
Slecht veilig waar 't kan leunen,
En dat, ons leven lang!
Heer, leer ons die geheimenis,
Dien wond'ren weg verstaan,
Opdat we, in waren kinderzin
Den weg des levens gaan.

Overgenomen.

EEN DUIFJE MET EEN VUIL BRIEFJE

Ds. Van Dellen heeft postduifjes. Hij schrijft briefjes van allerlei inhoud, vertrouwt ze toe aan zijn duifjes en laat ze dan heel naar Chicago vliegen. Dr. Van Lonkhuyzen neemt dan die briefjes en biedt hun inhoud aan het lezend publiek van Onze Toekomst aan. Zoo verspreidt Ds. Van Dellen met zijn postduifjes licht.

We willen één dier postduiven-berichtjes hier even behandelen.

Het duifje bracht bericht uit Denver naar Chicago over een vergadering gehouden te Grand Rapids! Wonderlijk toch! 't Was een vergadering van belijdende leden der gemeente van Eastern Ave. Ds. Van Dellen karakteriseert die vergadering als congregationalistisch-autocratisch-pauselijk. De synthese van deze karakteriseering laat hij aan de lezers over. Ze was congregationalistisch, omdat de kerkeraad de regeermacht overgaf aan de gemeente. En dan nog wel aan mannen en vrouwen beide! De gemeente oordeelde over een uitspraak der classis en op grond van die oordeelvelling der gemeente zou de kerkeraad dan handelen! En de vergadering was autocratisch en pauselijk, omdat de leeraar alleen maar mocht spreken en de leden slechts mochten teekenen een protest, dat hun werd aangeboden. Zoo werden de arme schapen(!) geleid waar leeraar en kerkeraad hen wil hebben. Is 't niet vreeselijk, dat de arme schapen geleid worden door leeraar en kerkeraad? En op grond van het feit nu, dat een groot gedeelte van de gemeente geen avondmaal kan vieren met zekere broeders wil nu de kerkeraad een besluit der classis niet uitvoeren. Schrijver acht dit verbreking van het kerkverband en vermoedt dat de classis er ook wel zoo over zal oordeelen. Hij noemt dit een vuile wasch. Het smart hem zeer, dat hij deze vuile wasch moet ophangen. Maar 't is zoo gruwelijk, zoo verschrikkelijk, dat het wel moet. En hij troost zichzelf en het lezend publiek voorts met de gedachte, dat ondergeteekende wel door den golfslag van populariteit alleen op het strand zal worden geworpen.

We dachten: en dat een duifje uit de kooi van Ds. Van Dellen! Een briefje van den man van liefde en vrede. Een berichtje van den man, die er zoo op tegen is, dat iemand onverhoord veroordeeld wordt! Hij schrijft maar zoo en veroordeelt maar zoo links en rechts op vreeselijke wijze en hangt dat maar aan de groote klok van Onze Toekomst!! Uit vertrouwbare bron heeft hij dit alles vernomen! Wij zouden wel eens meer van die vertrouwbare bron willen weten. Van ons heeft Ds. Van Dellen dit niet. Van den kerkeraad ook niet. Hij schrijft zoo maar over hetgeen onze kerkeraad deed, zonder ook maar ooit den kerkeraad te raadplegen. En dat hangt dan maar op. En dat schrijft dan ook nog over gereformeerd kerkrecht. Mirabile dictu!

We dachten: en ook al was onze wasch zoo vuil als Ds. Van Dellen haar ophangt, waar zou de noodzakelijkheid van het ophangen zijn voor het gansche publiek? Als we eens een vuile wasch ophingen van hetgeen menschen soms zeggen van Ds. Van Dellen en zijn arbeid in de gemeente, hoe zou dat bevallen? En toch, dat deed broeder Van Dellen. Hij heeft bericht gekregen van een onzer tegenstanders. Hij heeft een zeer onbetrouwbaar berichtje gelezen van Marnix. En dat is nu de vertrouwbare bron. Zonder te onderzoeken of deze dingen ook alzoo zijn wordt er maar een briefje aan het pootje van een der postduifjes gebonden en dat publiceert maar! Broederlijk, liefderijk, vredelievend, op-goede-gronden-veroordeelend, voorwaar!

Laat me u gerust stellen, broeder. Er is in Eastern Ave. geen vuile wasch. De gemeente bloeit. Er zijn hier kerken vol volk. Zoo vol, dat onze groote kerk de menschen niet kan houden. En ze komen niet om door een populaire rede wat opgezweept te worden, maar om langs de zuiver-gereformeerde lijn Gods Woord te hooren verkondigen. Er heerscht een goede geest. Eenheid en liefde is er bij ons. Er wordt veel gegeven. Het geestelijk leven bloeit. Degenén onder ons, die meenen, dat de dingen verkeerd gaan, zijn maar weinige. En ondergeteekende doet zijn werk met veel genot, zoover als het de gemeente betreft. Zoo staan de zaken.

En uw voorstelling van de bewuste vergadering is gansch scheef. Er is geen congregationalisme en ook geen autocratie in het spel geweest. En van het pausdom hebben we een gruwel, ook in de leiding der gemeente. De arme schapen zijn ook niet door ons opgezweept, en er is ook geen regeermacht in hunne handen gelegd.

De zaak is deze. De kerkeraad oordeelde, dat broeders, die den leeraar beschuldigen van een openbare grove zonde, naar Art. 74 en 80 D. K. O. zoo niet met den leeraar aan de tafel des Heeren konden gaan. En waar de kerkeraad ook oordeelt, dat de leeraar niet aan zulk een openbare, grove zonde in leer en prediking schuldig staat, eischte de kerkeraad, dat bedoelde broeders die beschuldiging zouden intrekken. Dat weigerden de broeders en ze eischten toegang tot het avondmaal met handhaving van hun beschuldiging en vijandige houding. De classis oordeelde, dat de broeders zoo wel aan het avondmaal mochten gaan en adviseerde aldus den kerkeraad.

Nu was er bij den kerkeraad hoegenaamd geen voornemen om dit onmogelijke advies op te volgen. De vergadering van alle belijdende leden werd dan ook niet opgeroepen, om daarover te oordeelen. Feit is, dat honderden van die "arme schapen" op de vergadering der classis waar dit advies gegeven werd, tegenwoordig waren, en met groote verontwaardiging haar verlieten. Men had reeds geoordeeld. En men gaf twee dingen te kennen. In de eerste plaats, dat men nooit met de broeders zoo avondmaal wilde vieren. En in de tweede plaats, dat men gelegenheid zou zoeken om te protesteeren. Let wel, dat oordeel was niet gegrond op een voorstelling door den leeraar gegeven van de zaak, maar op hetgeen ze zelf hadden gehoord en gezien bij de behandeling der zaak op de vergadering der classis. Men wilde met een protest door de gemeente. De kerkeraad besloot, om veel onrust en verkeerde voorstelling te voorkomen, een vergadering samen te roepen van heel de gemeente, de gemeente op te wekken tot handhaving van een goeden geest en broederlijke liefde, en tevens haar gelegenheid te geven om op ordelijke wijze te protesteeren. Dat is er gebeurd. De

leeraar heeft de gemeente toegesproken, haar opgewekt, om geen gehoor te geven aan allerlei losse praatjes, om tegenover allen den geest der broederlijke liefde te bewaren. En eindelijk heeft hij, niet in eigen woorden, maar meest door het voorlezen van officieele besluiten zeer objectief de zaak voorgesteld. Hij heeft niemand opgezweept. Hij heeft te kennen gegeven, dat ieder op de kaart zijn begeerte kon te kennen geven zooals hij wilde. En in de beste stemming is de gemeente huiswaarts gekeerd.

Een vuile wasch nietwaar? Verbreking van het kerkverband? Verschrikkelijk? Bezin u toch eerst en win wat meer informatie in en uit nog vertrouwbaarder bron, broeder, vóór ge weer briefjes aan de pootjes van uw postduifjes uit laat vliegen naar Chicago!

H. H.

MIJN RAAD ZAL BESTAAN, EN IK ZAL AL MIJN WELBEHAGEN DOEN

Ja wij bukken voor dien wijzen,
Dien bepaalden raad, die wis
Al ons lieven, al ons prijzen,
Meer dan alles waardig is.
Hier verga, wat ooit moog blinken,
Vrienden, rijkdom, eer en staat,
Laat het vallen, laat het zinken,
Niets besta dan deze Raad!

UIT EN VOOR DE PRAKTIJK DES LEVENS

> "Ons doel is om het Gereformeerde kind van God te onderwijzen en voort te helpen in het leven van een vol, diep, alzijdig Christelijk leven voor zijnen Heer; in elke relatie, op elk gebied, en in iedere sfeer".
> —Om Recht en Waarheid, Blz. 46.

"Om in het licht der Schrift het kind van God te doen wandelen" is steeds het doel en streven geweest van de beide broeders leeraren met wie wij mogen saamwerken in het opstellen van dit nieuwe maandschrift, waarnaar, we mogen zeggen, niet weinigen in onze kerkelijke kringen reeds eenigen tijd verlangend hebben uitgezien.

In al hun ambtelijk optreden en leerarbeid, en niet het minst in de door hen streng volgehouden anti-thetischen gedachtengang van hun onderwijs wat de leer van zonde en genade betreft naar de Schrift, was dit hun wit.

In al hun getuigen tegen de dwaling der Gemeene Gratie leer, zooals die door wijlen Dr. H. Bavinck en Dr. A. Kuyper Sr. werd onderwezen en aan het volk in Nederland werd voorgehouden als grondslag voor het gemeenschappelijk handelen en wandelen van de menschenkinderen in deze tegenwoordige wereld; ofschoon daarbij het volk Gods de leuze van het "Pro Rege" had aan te heffen tegenover den zang van "De Roode Vaandrigs", en ondanks dat die Gemeene Gratie beide de kinderen des duivels inspireerde om "de touwen weg te werpen en de banden te verscheuren" en het veld baande voor de vorming en den groei van de Kerk des Heeren!

"De Schrift te laten spreken" om het Verbondskind, des Heeren dienstknechten en dienstmaagden, daardoor den rechten weg te wijzen door dit aardsche leven heen naar het Vaderhuis.

Door het leven in de wereld, van welke de Heere Christus sprak, dat zij Hem niet kende, en waarvan onze Heidelberger terecht zegt, naar de ervaring immers van Gods kind dat Hem belijdt, dat ze een *jammerdal* is; en dat als een tocht van beneden naar Boven van de Gemeente des Heeren haar afbeelding geschilderd vindt in de woestijnreis der kinderen Israels na hun uittocht uit Egypte.

Dat leven van Gods gunstgenooten, levend uit de schatten van het Goddelijk Vriendschapsverbond, Gode verheerlijkend en ons rijkmakend, te leeren kennen meer en meer, te sturen, te belichten, vol te maken, "daartoe moeten wij ons eenig en alleen op het standpunt der Schrift plaatsen". Ook deze aanhaling uit hetzelfde geschriftje waaruit wij ons motto kozen, de brochure die een getuigenis was, een declaratie tegenover leugen en onrecht, komt tepas, waar wij ons zullen zetten om telkens uit het veelzijdige en aan gebeuren rijke leven rondom ons en door ons en in ons, een of ander ding of verschijnsel even voor onze lezers te doen stilstaan op den snellen weg naar het geweest-zijn; om er de gedachte van te trachten te vatten, de beteekenis er van te verstaan, om het te beschouwen in het altoos klare schijnsel van Gods Getuigenis.

Te einde zoo elkaar te helpen in het opwassen tot een volkomen man. Een, die niet verlegen staat in het zien van zijn weg en zijn taak, maar, in de volle wapenrusting Gods, staande blijft in den moeielijken strijd van dit leven, dat voor den waren soldaat des Heils van God toch ook zoo zielsgoed en krachtstalend kan zijn.

Elkaar stichtend, niet met vrome praat die in den grond onheilig is en godonteerend; maar met goeden raad en voorlichting, die niet in twijfel laat gelijk dat wel zelfs met tot professoren gerichte vragen en verzoeken voorgekomen is hier op een Synode, en in Nederland nog onlangs met de Gereformeerde-Studenten Tooneelkwestie.

Toetsing van alles wat we naar onze beperkte kracht en aangewezen gezichtsveld opmerken en opmerkelijk vinden in de groote wereld, dichtbij of veraf (En afstanden hebben thans op aarde geen geduchtheid meer, sedert de onbegrepen lichtvonk en de snelle kunstvogel alles nabij brengt of in den algemeenen maalstroom sleurde); en wat we van waardij achten om daarop nader te letten voor een godvruchtig onderzoek van wat gemeden en gehaat, of bemind en gezocht moet worden, we herhalen, — toetsing aan de Bijzondere Godsopenbaring, aan de Heilige Schriftuur, is hetgeen wij ons voornamen onder den zegen des Heeren te zullen behartigen. Immers onder ons kennen wij ook dit woord: "Gods Woord moet ons onderwijzen aangaande God, onszelven, en de wereld der schepselen rondom ons". (Om Recht en Waarheid. Blz. 49).

Buiten dat woord bezitten wij geen enkele bron waaruit wij werkelijke, goede, dat is Gode waardige, kennis, kunnen putten. "Ook de natuur biedt ons geen wezenlijke kennis van God" en van het leven der wereld aan.

Daarom zullen wij dan ook met het opvangen der geluiden, wanklanken en rauwe kreten hier, juichtonen en klaagliederen daar, het oor te luisteren leggen in dien zin "naar het geween en het gejuich van de kinderen der menschen, zooals de Schrift ons dat te hooren geeft".

Al zal onze bepaalde taak en aandeel daarin anders zijn dan van de twee broeders leeraars, die hunne vele gaven en krachten aan dit nieuwe en door den tijd gevorderde Gereformeerde tijdschrift willen wijden.

ZIJ steken naar de diepten der geopenbaarde Wijsheid Gods af en reiken naar de hoogten van 't hemelsche Vriendschapsleven Gods, om ons voor Gods aangezicht te doen wandelen in vreeze door dit tijdelijk leven.

WIJ blijven meer toeven op het breede, vlakke veld van allerlei menschelijke bedenking, uiting, vinding, roeping en ervaring, teleurstelling en ontwikkeling.

Gaan de wijdte in, zien over de akkers der "cultuur" heen, nemen het dichtbije gebeuren en het misgenoemde "kleine" op, of turen in de verte, waar torenwoningen en geldbankkasteelen rijzen naar omhoog, en niet minder dikke rookwolken dwarrelen van volkenbrand en wereldschroeien.

Van dit alles geldt zeker wat lang geleden een bekend Duitsch dichter geestdriftig zeide: "Grijpt slechts rondom U in het volle menschelijke leven! Waar ge het ook aanvat, overal is het interessant".

Voor Gods kind echter en Jehova's vriend is dit leven, dat eenerzijds ellendig is en een doodelijke kampplaats, meer dan "interessant", dan een voorwerp van ijdele studie of applauszoekend vermaak.

Het is voor hem de tijd, waarin hij zich, — naar de hem door Gods genade geschonken roeping, voor oogen hebbend Christus' heilig voorbeeld, en door Diens Geest gezalfd —, als profeet, priester en koning openbaart en arbeidt, om de komst van het Godsrijk te doen naderen naar Gods Raad.

Om Christus' voetstappen te drukken, en voor en met Hem te strijden en te lijden.

Daartoe nu willen ook wij onze lezers opwekken in het vermelden en bespreken van de bedrijven op "'s werelds schouwtooneel".

Met de bede voor hen en ons, die Psalm 119 vers 18 en 23 zoo echt vroom aangeeft:

> Doe mij op 't pad van Uw geboden treen;
> Schraag op dat spoor mijn wankelende gangen:
> Daar strekt zich al mijn lust en liefde heen.
> Ai! Neig mijn hart en vurig zielsverlangen,
> O Heer! naar Uw getuigenis alleen. — — —
>
> Dan wandel ik vol moeds op ruimer baan,
> Omdat mijn ziel gezocht heeft Uw bevelen;
> Dan doe ik zelfs aan koningen verstaan,
> Hoezeer mij Uw getuigenissen streelen;
> Dan zal ik mij niet schamen, noch Uw daan
> Uit slaafsch ontzag of dwaze vrees verheelen.

G. V. B.

Love creeps, faith climbs.

ONZE SCHOOLSTRIJD IN MICHIGAN

De christenen in Michigan, — voorzoover zij kennis en gevoel hebben van hunne verantwoordelijkheid als ouders en voogden tegenover God den Heere; van hunne verplichting om hunne kinderen naar den eisch des Verbonds Gods een godvruchtige opvoeding te geven, en een onderwijs te doen genieten, dat gericht is op het betrachten van de Geboden des Heeren; van hun roeping om den jongens en meisjes een kweeking te doen deelachtig worden die tot wit heeft hen wèl toe te rusten voor den strijd in dit leven tegen de macht van den Vorst der duisternis, tegen de verleiding van deze booze, verlokkende wereld, en voor het uitroepen van den Naam des Grooten Konings, Wiens komst dra te wachten is en door het Volk des Heeren met verlangen wordt verbeid —, worden bemoeilijkt en sluipachtig aangevallen door een vijand, die hen de mogelijkheid wil benemen om vrijelijk in het openbare leven van dezen Staat hunne kinderen te zenden daar, waar zij de rechte plaats en de noodige hulp vinden voor een Bijbelsche opvoeding en Christelijke opleiding, gelijk de eed des Heiligen Doops, door hen geloovig afgelegd, het vordert.

Lang niet allen die zich christenen noemen zien zóó tegen deze zaak aan. Of staan op zulk een vasten, eenig goeden grondslag tot verdediging van hunne rechten, door God hun verleend, en tot behartiging hunner plichten.

Gereformeerde Christusbelijders evenwel kunnen niet anders dan DUS hunne positie uitbakenen en aangeven in deze kwestie.

Zij toch leven, moeten althans leven, uit de Verbondsgedachte Gods, en beschouwen mitsdien hunne kinderen, hun zaad, als de Heilige Schrift het noemt, als een Erfdeel des Heeren, welke zonen en dochteren in de wegen des Verbonds, gelijk zij zelven, hebben te wandelen en voort te trekken.

En al is het ook dat andere christenen, naast hen staande of met hen reizende, Presbyterianen, Lutherschen, Roomschen, mede zich opgemaakt hebben om het goddelooze, booze, en inconstitutioneele dwangvoorstel van de Wayne County Civic Association te bekampen op den aanstaanden November stembus dag, zij, Gereformeerde belijders, die in alles het Woord des Heeren laten gelden voor het leven, en door den Geest worden geleid, moeten en kunnen ook niet anders dan er voor zich zelf steeds van overtuigd zijn, dat vooral om den aanslag tegen den "God des Bijbels" in het John Hamilton wetsamendement verborgen, *hun* strijdreden ligt en *hun* pleitgrond in het getuigen tegen het moedwillig plan van Geheime-Genootschap aanhangers uit Detroit en omgeving vooraan, die desondanks nog wel durven bewieren goede christenen te zijn en vooral goede Amerikanen.

Zeker, wij stemmen toe, dat door het wetsvoorstel in Wayne County geboren, aan de uitdrukkelijke gedachte van godsdienstvrijheid der landsburgers en van het recht daarop voor een ieder groot geweld wordt aangedaan, hetzij men daarbij het oog heeft "op de beginselen der Reformatie waarvoor de Hollanders 80 jaren lang goed en bloed hebben geofferd", zooals De Hope het onlangs had in een artikeltje tot opwekking voor den strijd tegen

het schooldwangvoorstel, of bepaaldelijk op onze Constitutie der Landsunie doelt.

Ook op deze snoode aanranding moet wel worden gewezen.

Natuurlijk zullen, als het Amendementsvoorstel der valsche-eenheidszoekers en der schijnverdraagzamen wet wordt, en alle kinderen in Michigan naar de publieke scholen hebben te gaan tot hun zestiende jaar toe, vele vrije, nu bloeiende, inrichtingen van onderwijs den nekslag worden toegebracht, en de met veel opoffering verkregen eigen kweekplaatsen en gezamenlijke opvoedingshuizen moeten worden gesloten.

En aldus aan rustige en 's lands welzijn zoekende burgers groote schade en leed worden berokkend.

Doch dat alles moet *ons* in de eerste plaats niet leiden in ons verzet tegen het woeden van hen die ook door deze aanvalsdaad toonen hoezeer zij Gode gram zijn en 't Hem vreezend volk haten.

Ook is het wel mogelijk, — neen het zal niet *kunnen* anders zijn, tenzij Overheid en Volk zich tot God bekeeren en Zijn heilzaam Woord aannemen —, dat, als gevolg van de bekrachtiging van bedoeld schoolvoorstel, grooter tirannie zich openbaart, en de publieke school, — nu nog door vele menschen van Gereformeerde belijdenis hoogelijk, maar onbegrijpelijk, geprezen als "krachtig middel tot Amerikanisatie", een publiek en totaal Gode-vijandige, anti-christelijke macht wordt als zoodanig uitkomend tot in de bewaarschoolles spelletjes en kinder danspasjes toe.

Eveneens is de waarschijnlijkheid groot of het Rome, dat men meent te zullen verslaan door den dwang van algemeen Staatsonderwijs zonder den waren God, zal te grooter kracht ontwikkelen in het maatschappelijke en staatkundige leven, waarin een Gods genade vijandig humanisme en het vorderend socialisme heerschen willen oppermachtig.

Maar een wedergeboren mensch, een inwilliger door Gods verkiezende liefde van Zijn Genadeverbond, een strijder voor den Naam des Heeren, een Gereformeerd geloovig christen, rekent allereerst en in alles en altijd met zijn God en Koning, Wien hij naar lichaam en ziel toebehoort met alles wat hem daarbij geschonken is "om den hof te bebouwen en te bewaren".

Gods geboden zijn hem lief en de zegeningen des "Verbonds met Abraham" kunnen niet anders zijn en zijner kinderen deel zijn. — — — —

Niet de Staat heeft het recht of de plicht om op te treden als Opvoeder of Onderwijzer.

De Overheid heeft slechts regelen te geven, dat de burgerij onbelemmerd in deze zaak zelf kan voorzien.

"De Staat heeft geen andere zorg dan te waken, dat op geenerlei wijze de ouders worden verhinderd hun kinderen *die* godsdienstige en zedelijke vorming te verschaffen, die zij voor hun geweten meenen de juiste te zijn", zegt Prof. Anema in "Christendom en Opvoeding".

Wij zeggen: God legde aan de ouders de plicht op hun kinderen op te voeden in "de leering en vermaning des Heeren"; hen de "daden des Heeren" te vertellen en Zijne wonderen van ouds;; ze te vormen tot waardige kinderen van het Koninkrijk dat "derzulken" is, tot kloeke strijders en beelddragers Gods.

En de Overheid moet met deze Oudertaak rekenen, door in het openbare burgerleven al wat daartegen indruischt te verdrijven en te straffen.

Wij willen en kunnen niet anders, wanneer de liefde Gods in onze harten is uitgestort, (en dat mag verwacht van hen die *christenen* heeten), dan de huiswetten Gods, Zijne rechten en inzettingen gehoorzamen en hooghouden, gruwende van de oudwijfsche fabelen en de, — den Eenigen Eeuwigen God en Vader van onzen Heere Jezus Christus niet kennende of verloochenende —, Grieksche en andere Heidensche ideeën en zeden.

Hebben deze laatste eenig volk behoed van een smadelijken ondergang of hopeloos verderf?

Onze strijd, ons deelnemen aan den tegenstand tegen de barbaarsche gedachte en de onverdraagzame bedoeling, die aan het Hamilton Amendement op Art. XI van de Constitutie van den Staat Michigan ten grondslag ligt, zij geheiligd aan God Almachtig en Vrijmachtig!

Vloeie voort uit diep ontzag voor Godes hoogheid en worde geleid door de vreeze des Heeren.

En in dien strijd helpe dan voorts alle rechte middel, elk wapen door God geschonken.

Allereerst het ootmoedig smeekgebed tot den God onzes levens en van onze zaligheid.

Die machtig is te doen boven bidden en denken.

Die ook, zou al nederlaag en druk ons deel moeten zijn, alle dingen, ook het schijnbaar kwade, ons ten goede keert, naar de ondoorgrondelijke liefde tot Zijn kinderen, en opdat Zijn Raad zou bestaan.

Dan het persoonlijke en publieke woord, ons getuigen door de drukpers, ons protest bij de Overheid, het ons verleende recht tot stembusgebruik.

Ofschoon, vertrouwen te stellen op den uitslag der stembuskampen wanneer het beginselen geldt, zij bij ons contrabande.

"Tellen gaan hoeveel stemmen ons ter beschikking staan, achten we niet alleen onpraktisch, maar ook ongeestelijk", schreef vier jaren geleden zoo geheel naar ons hart in "De Idee van het Genadeverbond" Ds. H. Danhof.

Onderschat overigens de beteekenis van de school in ons volksleven, in de tegenwoordige wereldgemeenschap, voor uw eigen bestaan en streven als krijgsknechtsveldteeken dragende mensch Gods niet.

Als hulpmiddel van het, natuurlijk aangewezen, ouderlijk onderricht heeft de school zich staag aan ontwikkeld tot een bijkans zelfstandige macht in het land, in de dusgenoemde beschaafde wereld, door de revolutie van het achttiende eeuweinde los van de kerk gemaakt en uit de handen der ouders overheerschend geworden en tegen den God des Hemels gericht.

Ze is nu een der sterkste wapenen van het ongeloof geworden.

Dat zal geen bijbellezen op de publieke school, noch bijgevoegde godsdienstles ooit verhelpen.

En ze zal steeds meer een pijnbank worden voor Gods

volk naar mate van de oude paden ook der landsvaderen wordt afgeweken.

Niettegenstaande de vaak aangehaalde, in onze Volks Onafhankelijkheidsdokumenten neergelegde verklaringen van de rechten en vrijheden der "door God Natuur gelijk geschapen menschen".

"De verklaring der onvervreemdbare rechten van den mensch", heeft eens Dr. H. Bavinck terecht gezegd, "werkt op elk gebied, in den Staat, in de Maatschappij, in het Gezin, in de School, de ontbinding in de hand". —

En och, uw al of niet zuiver 100 percent Amerikaan zijn in de oogen van blinden en onkundigen is toch zoo ondergeschikt en van niet-groote beteekenis voor hen die zich "vreemdelingen weten hier beneden" reizende naar 't hemelsch vaderland.

Dat gewaande echtheidsmerk wordt immers toch meest maar beslist door een saamgeroepen meerderheid, hetzij van stembusgangers of kiezers thuisblijvers, een van de helft plus een, of een van twee derden van 't geheel, dat het souvereine volk moet voorstellen.

Maar uw kind, den Heere toegewijd, wordt, heden ten dage, gelijk u zelf, door de "gemeenschap" opgevorderd, een gemeenschap die zijn wortel vindt in de saamleving en coöperatie van het Sinear's dal, waarvan Genesis 11 spreekt, en die God verstoorde en verwarde.

Deze hoogmoedsmaatschap en menschentrotsch-eenheid is valsch en uit den Booze.

In de gemeenschap der vriendschap van den Drieeenigen Verbonds God te leven door Christus den Heere zij ons hoogste geluk, en het eenige richtpunt van heel ons leven en streven.

Moet ge dan alleen staan, en is vervolging en smaad uw deel, — wat nood?

God is nooit aan de zijde der zwaarste kanonnen en van het grootste aantal soldaten, gelijk de wereldbeheerschende en Godverachtende Napoleon loog.

"Ons staat een sterke Held ter zij; de zege is ons beschoren"! In beginsel hier reeds is de overwinning ons deel door het geloof in Christus, en met Hem eenmaal in heerlijke volkomenheid.

En alleen te staan in Godes kracht, wat zou U toch doen vreezen?

Het kan U tot helden maken, wien eeuwige glorie kronen zal!

Waar is, wat ook Dr. W. J. Aalders, in zijn "Gewijde Synthese", nu bijna tien jaren geleden verschenen, schoon opmerkte: "Het is ook een stuk geloofsheroïsme alleen te kunnen staan, en uit een eigen beginsel te mogen leven.

Gronden en redeneeringen, die het handhaven of aanbevelen mogen welkom zijn, ... ten slotte wijken zij alle als de Majesteit van God zelve de ziel doorhuivert". —

De christen versta daarom zijn roeping; de gereformeerde belijder kenne daarom zijn plicht; God's kind gehoorzame daarom het bevel des Vaders, dat hem aan alle zijden een bewijs der liefde, en op te volgen, een openbaring van wederliefde moet wezen.

Hij beleve in alles den gang der gedachten Gods in het organische leven des Verbonds.

Hij wake, bidde en strijde, zonder ophouden.

Met alle macht en middel hem verleend.

Door het geloof des harten in den Heere Zebaoth.

Hij gedenke ook de Overheid in zijn smeeking voor Gods troon der Almacht en Heiligheid.

En zoeke zelve kracht en troost in de zangen van het Zion Gods in de gewijde Psalmen ons bewaard.

G. V. B.

VAN DEN VOORSPOED DER GODDELOOZEN

(Om van buiten te leeren)

En al is het, dat de goddeloozen in grooten voorspoed leven, gelijk David en de profeten getuigen, zoo moeten wij ons niet verwonderen, en ook niet struikelen, maar ons vertroosten, verzekerd zijnde, dat hun einde de eeuwige dood is; Hij rukt hen uit als schapen, dat zij geslacht worden. Daarom is het verwonderlijk, dat de geloovigen niet nog meer tegenspoed hebben, vanwege de heerlijke vreugde, die voor hen bereid is, en daarentegen, dat de goddeloozen niet nog meer voorspoed hebben, dan zij doen, om de gruwelijke verdoemenis, die voor hen aanstaande is. Daarom, al is het, dat de beproeving der geloovigen ongelijk is aan die der goddeloozen, zoo kan ook de opstanding der dooden ongelijk wezen.

De Ziekentroost,
Nederlandsch Psalmboek.

ISN'T IT WONDERFUL

Isn't it wonderful, when you think,
how the creeping grasses grow,
High on the mountain's rocky brink,
in the valley down below?
A common thing is a grass-blade small,
crushed by the feet that pass;
But all the dwarfs and giants tall,
working till doomsday's shadows fall,
Can't make a blade of grass.

Isn't it wonderful, when you think,
how the wild bird sings his song,
Weaving melodies, link by link,
the whole sweet summer long?
Commonplace is the bird, allway,
everywhere seen and heard; —
But all the engines of earth, I say,
working on till Judgment Day,
Never could make a bird.

Isn't it wonderful, when you think,
how a little seed asleep,
Out of the earth new life will drink,
and carefully upward creep?
A seed, we say, is a simple thing,
The germ of a flower or weed; —
But all earth's laborers laboring,
with all the help that wealth could bring,
Never could make a seed.

J. S. CUYLER.